

НАРОДНИ МУЗЕЈ НИШ

Зоран Стевановић
Небојша Прокић
Александар Динчић

Добривоје Маринковић

равногорац
у логорским жицама

Ниш, фебруар 2012.

Издавач

Народни музеј Ниш
www.narodnimuzej.rs

Publisher

National museum of Nis
www.narodnimuzej.rs

За издавача

Славиша Поповић

For Publisher

Slaviša Popović

Главни и одговорни уредник

Славиша Поповић

Editor

Slaviša Popović

Аутори

Зоран Стевановић
Небојша Прокић
Александар Динчић

Authors

Zoran Stevanović
Nebojša Prokić
Aleksandar Dinčić

Рецензент

Небојша Озимић

Reviewer

Nebojša Ozimić

Лектура и коректура

Веселинка Станојевић

Proofreader

Veselinka Stanojević

Технички уредник

Жељко Цајић

Technical editor

Željko Cajić

Тираж

500

Pieces

500

Штампа

Медивест, Ниш

Printed by

Medivest, Niš

*Овај пројекат је финансијски подржало Министарство културе,
информисања и информационог друштва поводом обележавања
70 година пробоја логора у оквиру пројекта Др Велизар Пујаде*

Резервни коњички мајор југословенске краљевске војске и учитељ Добривоје Маринковић рођен је 23. октобра 1889. године у селу Трњане код Алексинца, од оца Петра, пароха трњанског и мајке Лепосаве, као четврто дете. Уписан је под текућим бројем 506, на страни 88 за 1889. годину. Крштен је 30. октобра 1889. године од свештеника Лазара Маринковића, а кума је била Јелисавета Ристић, жена Николе, тежака из Трњана.¹

Отац му је за време Првог светског рата био народни устаник-четник. Рођен је у Прокупљу, а службовао је неко време у Добричу. За пароха Трњанског је постављен 1884. године. Као родољуб и чувар народа убијен је од Бугара фебруара 1917. године код алексиначког моста на Јужној Морави, а потом бачен у воду. Са њим су страдали и прота Аврам Јовановић из Великог Шиљеовца и свештеник Јован Антић, парох Грејачки. Њихова имена су изрезана на спомен плочи у нишкој Саборној цркви.² У исто то време млади поручник Добривоје Маринковић се борио на Солунском фронту.

Добривоје Маринковић је Богословско-учитељску школу у Призрену завршио 31. маја 1909. године. Први пут је постављен за учитеља 16. октобра 1909. године у селу Блажево код Бруса и био на дужности до 7. септембра 1912. године, када му је уважена оставка, јер је отишао у Први Балкански рат, а наредне године и у други рат против Бугара. Учитељски испит зрелости је положио 15. фебруара 1914. године у Алексинцу са добрим успехом.³ Од 1. фебруара 1914. године до

1 Податке о рођењу и смрти Добривоја Маринковића, пронашао је, средио и историчару Зорану Стевановићу доставио Миомир Димитријевић, матичар Месне канцеларије у Трњану.

2 Преглед Црквене епархије Нишке, октобар 1932, 194.

3 Архив Србије (одељење у Железнику), Централна картотека учитеља који су службовали у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца и Краљевини Југославији, картон број 72, подаци за учитеља Добривоја Маринковића.

почетка Првог светског рата радио је у основној школи у Горњем Адровцу код Алексинца. Држао је наставу у сва четири разреда и имао 52 ученика.⁴ Из Балканских ратова је изашао као резервни наредник, а из Првог светског рата са чином резервног коњичког поручника. Као заслугу из ратних времена одликован је ордееном Белог ордена са мачевима V реда, уз следећи пропратни текст:

*У име Његовог Величанства Петра I по милости
Божјој и вољи народној Краљ Срба, Хрвата и
Словенаца Његово Величанство*

АЛЕКСАНДАР

наследник престола

*благоволео је подарити следећи указ на предлог нашег
Министра Војске и Морнарице и на предлог старешина
а за стечене заслуге у рату 1915. год.*

ОДЛИКУЈЕМО:

*Господина Добривоја П. Маринковића, рез. коњ.
поручника Краљевским ордееном;*

БЕЛОГ ОРЛА СА МАЧЕВИМА V РЕДА

Наш Мин. Војске и Морнарице нека овај указ изврши.

Министар војске

Ђенерал Стев. С. Хаџић, с.р

АЛЕКСАНДАР, с.р

Но 135904 – 17-I-1920. г.

*... ордена, даје ову повељу Господ. Добривоју П.
Маринковићу, као доказ његовог одликовања.*

К.О.М. 639.-

Командант Дивиз. Ђенерал

31-јануара – 1927. г. Душ. П. Стефановић

Београд

Оверава,

Ђорђе Ј. Чарapiћ, с.р⁴⁵

(даље: АС, подаци за Д.Маринковића).

4 Бранко Перуничић, Алексинац и околина, Београд, 1978, 136, 137.

5 АС, подаци за Д.Маринковића.

За своју ревносну службу пре рата одликован је и: Орденом Светог Саве IV реда (1928), Југословенске круне V реда (17.XII 1932), Златном медаљом за храброст (31. VIII 1926), Сребрном медаљом за храброст (16.VIII 1926).⁶

Практични учитељски испит положио је 31. марта 1921. године у Алексинцу са одличним успехом. Венчао се 9. маја 1921. године у Цркви Свете Богородице у Корману, где се тада налазио на служби, са Видосавом Протић, учитељицом у Доњем Љубешу, родом из Параћина, ћерком Арсе Протића, приправничког чиновника. Венчао их је Милан Јовановић, парох Кормански док је кум на венчању био Петар Јовановић, учитељ из Кормана. Са Видосавом је имао три ћерке: Љиљану (1922), Биљану (1926) и Гордану (1929).⁷

У периоду између два светска рата радио је као учитељ у Горњем Адровцу (1919-1920), Корману (1920-1921), Трњану (1921-1933), Горњем Душнику у нишком Заплању (1933-1935) и Земуну (1935-1941).⁸ У Земуну је био управитељ школе „Краљевић Андреј“. На том положају га је и затекао Други светски рат у који је ушао са чином резервног коњичког мајора Југословенске војске.

НЕПРЕДАТИ КРАЉЕВСКИ ОФИЦИР

Учесник је Априлског рата где је рањен после једне борбе против Немаца. Дошао је у Рибарску Бању ради лечења код куће. Ту је боравио заједно са групом пријатеља, међу којима су се налазили инжењер у ваздухопловству Михаило Живић и четнички војвода Милан Стефановић - Парнавеја, из Буковаче код Јагодине. На састанцима су се договорили да наставе борбу против Немаца. По доласку ђенералштабног

⁶ Исто

⁷ АС, подаци за Д.Маринковића. Љиљана Стевановић је умрла, госпођа Биљана Милашиновић живи на Новом Београду (уступила ауторима фотографије и документа о свом оцу), док Гордана живи у Холандији.

⁸ Исто

пуковника Југословенске војске Драгољуба Драже Михаиловића на Равну Гору, мајор Маринковић је успоставио прве везе са Командом Четничких одреда Југословенске војске која га овлашћује за рад на прикупљању официра, подофицира и редова за наставак борбе против Немаца и поставља на дужност команданта Горског штаба XII. Био је то први истурени штаб непријатеља Југословенске војске за подручје југоисточне Србије под командом Равне Горе. Мајор Маринковић је организовао народ за устанак и у име Четничке команде са Равне Горе издавао наређења за мобилизацију војних снага. У наредбама Горског штаба XII из тога доба, писало је: „На основу овлашћења Врховне команде...” У позиву обвезницима да ступе у четничке одреде, стајала је и следеће напомена:

„Наша држава је у ратном стању са непријатељима Немцима и њиховим савезницима. Вама као официру познато је да сте положили заклетву краљу Југославије Петру Другом и Југословенској војсци. Према томе, дужност Вам налаже, да се без обзира на прилике, одужите својој Отаџбини... Све остале организације не одговарају Вашој заклетви. Неизвршење овога сматраће се као издајство према краљу и Отаџбини“.⁹

Печат са четничким симболом мртвачке главе стајао је и на новим легитимацијама које су добијали официри Југословенске војске. У септембру 1941. године, пуковник Михаиловић ступа у радио везу са Британцима на Малти, а 8. октобра шаље први извештај Југословенској влади, чија је прва реченица гласила: „Југословенска војска у земљи постоји”.¹⁰

Мајор Маринковић је поред дужности команданта Горског штаба XII, био и командант Рибарског четничког одреда Југословенске војске и на том положају са својим људима учествовао у устанку

9 Војни архив у Београду, фонд Четничка архива, кутија, 99, регистарски број 2/1, документ под ознаком S-V-16546/1.(даље: ВА).

10 Мр Радован Калабић, Равногорска историја, Београд, 1992, 15.

против Немаца. Учествоје у нападу на Крушевац 23. септембра 1941. године, помажући мајора Драгутина Кесеровића, команданта Расинског четничког одреда.

По слому устанка у Србији, ради на организацији нове војне формације: Југословенске војске у отаџбини (ЈВУО), преформираних Четничких одреда. Почетком 1942. године из Врховне команде ЈВУО му је предата инструкција за стварање организације ЈВУО у Расини и срезу Моравском. Штаб смешта у Рибарској Бањи, у приземној и дугачкој вили „Македонија“, на почетку узвишеног бањског платоа Самар. Успоставио је везу са четничким одредом Милана Стефановића-Парнавеје, који му је био предстража. Штаб је руководио свим војним формацијама, легалним или илегалним, који су деловали у расинском, моравском, алексиначком, сокобањском, рањажском, прокупачком и нишком срезу.¹¹

Организација мајора Маринковића допирала је до Јастрепца, нарочито до Јужне Мораве. Формиран је штаб који је носио ознаку 101 и налазио се на Копаонику, а успостављене су и везе са енглеским официрима који су се налазили као одбегли заробљеници на подручју Јужне Србије. Планирана је и изградња аеродрома код села Зебица. Својим угледом и репутацијом знатно је проширио организацију и направио везу са Нишом. Веза је ишла преко Боривоја Николића, који је био главни курир са градом, Горским штабом 43, официрским групама које су се налазиле на Сувој планини и у нишком Запаљу. Из Ниша је у Рибарску Бању доносио поруке и делове за радиостаницу (акумулаторе, лампе, батерије и антене).¹²

Дана 12. фебруара 1942. године, партизани су изненада напали Штаб у Рибарској Бањи. Мајор

11 Зоран Стевановић, Небојша Прокић, Александар Динчић, Делиградски корпус Југословенске војске у отаџбини на фотографијама и документима (допуна првог издања), Алексинац, 2011, 39, 91-92.

12 ВА, фонд Немачка архива, кутија 41, рег. бр. 4/1119. Предмет G-16. Саслушање Боривоја Николића у немачком војном затвору, 1.

Маринковић је у тој борби био рањен. Дејствовао је из куће једним аутоматским оружјем. Партизани су се привукли до прозора и убацили бомбу, али се стари и прекаљени ратник снашао тако што се заштитио душеком и јорганом из кревета. Комад бомбе га је лакше ранила у ногу. Нападаци су били одбијени.¹³

О свом раду на додељеној територији написао је опширан извештај Врховној команди ЈВУО, 19. маја 1942. године. Штаб је тада бројао 56 људи, од којих је било 8 официра, 3 подофицира, 10 авио-механичара и 35 редова.¹⁴

ЗАРОБЉАВАЊЕ У БОЉЕВЦУ

Бугари и Немци су по сваку цену желели да уђу у траг штабу мајора Маринковића. У јуну 1942. године, у Рибарску Бању је дошао Владета Јовановић, вођа омладинске организације у Алексинцу са групом омладинаца и организовао велики и плодоносни рад у овом крају. Међутим, неко од противника ЈВУО је о свему томе обавестио Бугаре у Нишу који су кренули у акцију. Приликом покрета успели су да заробе једног сељака који је превозио оружје. Под батинама је одао Маринковићев штаб и пристао да пође са окупаторима као путовођа. Бугарска војска из Ниша и Крушевца кренула је у рану зору са циљем да група из Ниша блокира штабу Бољевцу и Рибарској Бањи, а крушевачка штаб на Копанику.¹⁵ Трећег августа 1942. године, Бугари су опколили Горски Штаб XII у селу Болевац код Рибарске Бање и после краћег отпора заробили мајора Маринковића и још 60 четника. Заробљен је и начелник штаба, ђенералштабни капетан Благоје Ђурковић, који се налазио у Рибарској Бањи. Мајор

13 Богдан М. Стевановић, На Јастрепцу-забелешке из 1941-1944. године, Београд, 1969, 67.

14 ВА, фонд Четничка архива, кутија, 99, регистарски број 8/1-1, документ под ознаком S-V-16550/2.

15 Изјава Братислава Стевановића из Синсинатија (САД), који је за време рата живео у Алексинцу и сарађивао са равногорским покретом, где му се налазио брат Радивоје, док му је зет Петар Новаковић стрељан на Бубњу.

Маринковић је заробљен у кући четника Велисава Миленковића, у тренутку када је наздрављао за столом. Када су Бугари ушли у кућу, сви Маринковићеви људи су са њим у један глас повикали да су четници Косте Пећанца, али окупатори нису били наивни. Капетан Ђурковић је тог јутра држао збор у Рибарској Бањи, говорећи сељацима да треба да прикупе оруђе да би копали ровове. У том тренутку велика група бугарских војника је прилазила скупу и опколила га. Ђурковић је само рекао: „Браћо, не вреди да се бранимо. Пропали смо!“ Затим је изашао испред непријатеља и рекао на бугарском језику да је он њихов официр на специјалном задатку у селу. Једна група четника са Велисавом Миленковићем, са којима је био и Владета Јовановић покушала је да пружи отпор. Због тога су Бугари запретили да ће запалити Рибарску Бању и стрелјати мајора Маринковића, али су на инсистирање сељака и председника општине одустали, јер им се Миленковић предао. Пре тога, саопштио је Владети Јовановићу да се са омладинцима спасава па је тако омладинска организација сачувана. Касније се нашла у штабу код мајора Кесеровића. Бугари су се задовољили заробљеницима, утоварили их у камионе, један део повезали и потерали пешице из села. Отишли су у Вукању, где су извршили нова хапшења припадника Српске државне страже (СДС) под оптужбом да су сарађивали са мајором Маринковићем.¹⁶

Врховна команда ЈВУО је у вези ове акције писала команданту Расинског корпуса, мајору Кесеровићу:

„Јавите детаље о Маринковићу, где и кад је заробљен и како. Чича“.¹⁷

16 Архив Југославије, фонд Ратна штета (1941-1945), фасцикла 5, инвентарни број 1001, предмет Боровоја Николића, припадника организације Д.М у Рибарској Бањи, с. 1-5. (даље: АЈ).

17 ВА, фонд Четничка архива, к. 278, регистарски број документа 18/1. Чича је било конспиративно име министра војног генерала Драже Михаиловића. Према изјави Братислава Стевановића, исти псеудоним је имао и сам мајор Маринковић.

Радио-извештај о бугарској акцији који је послат 12. августа 1942. године, гласио је:

„Трећег августа ухваћен је мајор Маринковић у близини села Бољевца код Рибарске Бање. Бугари су извршили зором опкољавање њега и људства, похватили их и истог дана спровели за Ниш. Начелник штаба капетан Ђурковић био је другог на сабору у Рибарској Бањи и ту је трећег августа такође ухваћен. У камиону је разговарао са Бугарима на бугарском језику. За време разговора био је насмејан“.¹⁸

У извештају СДС округа Нишког, за исти догађај, пише:

„На дан 3. августа бугарска војска блокирала је Рибарску Бању, среза Расинског и том приликом разоружала органе СДС са потпоручником Јанковићем на челу, које су ове одреде инквизиторски тукли не изузимајући ни самог потпоручника Јанковића. И овде се понавља исти случај као и у Великом Шиљеговцу јер партизани нападају Рибарску Бању ноћ између 5-6. августа држећи становништво у страху од даљих напада. Приликом разоружања страже у Рибарској Бањи разоружани су и четници и сви од реда злостављани“.¹⁹

Богдан Стевановић-Ратко, водећи комуниста у моравском срезу у својим мемоарима пише следеће:

„Бугари стигну тамо са својом моторизацијом и похватају цео Горски штаб са његовим командантом Добривојем Маринковићем и осталим људством. Сви су отерани у логор у Немачку. С њима је заплењено и силно оружје, које су они покупили од народа. Да њега нису Немци, односно Бугари, ликвидирали имали бисмо од њега доста невоља 1943. и 1944. године, јер би с обзиром на извесну познатост у народу био кочница народном устанку“.²⁰

18 ВА, фонд Четничка архива, к. 278, регистарски број документа 19/1-7.

19 ВА, фонд Недићева архива, к. 21, регистарски број документа 132/1-6.

20 Богдан М. Стевановић-Ратко, н.д, 121.

Заробљени припадници Горског штаба XII, са својим командантом камионима су спроведени у Ниш и смештени у бугарски затвор у згради команде некадашње Пете армијске области војске Краљевине Југославије, на тргу Краља Александра. Одатле су после краћег времена пребачени у немачки логор на Црвеном крсту. Ту је мајор Маринковић преживљавао тешке тренутке. И данас у поткровљу у самици број пет, на зиду, стоји натпис „Маринковић Д“.²¹ Према сећању једног припадника Горског штаба XII, који је са мајором Маринковићем и осталим саборцима био заточен у нишком логору, читава заробљена група је од стране Гестапоа осуђена на смрт и требала да је да буде стрељана на Бубњу. Немци су чекали погодну прилику да стрељају осуђенике. Када је Драги Стаменковић на улицама Ниша ранио једног немачког официра који је од задобијених рана умро, командант је наредио да се изврши стрељање 100 логораша. Једно јутро, испред логора су стигла четири камиона и два немачка аутомобила са неким официрима Гестапоа. Прозвана је и Маринковићева група са својим командантом, јер партизанских заточеника није било довољно за предвиђену одмазду. Нико ништа није говорио. Сви су ћутали, а нарочито Маринковић. Био је потпуно сломљен и изгубљен. Са својим људима је био у последња два камиона, а у прва два, партизани. Из управне зграде је у послењи час истрчао један гестаповац, махао рукама и рекао да камиони стану. На крају се испоставило да се Маринковић и његови људи траже на неко додатно ислеђење у Београду. Камиони су изашли из логорског дворишта, али су последња два, са четницима, уместо према Бубњу, окренули према Београду и стигли истог дана у

21 З.Стевановић, Н.Прокић, А.Динчић, н.д, 92.

логор на Бањици.²² За то време у бубањским јамама закопавана су тела партизанских криваца. Немци су ускоро излепили плакатиране објаве по граду да су стрељали 50 комунистичких криваца.²³

ПОВРАТАК НЕПОЖЕЉАН

У Бањичким књигама логораша уписан је као затвореник под редним бројем 7.139. Ту стоји да је доведен 8. септембра 1942. године од SS-Ниш, да је одведен у SS и враћен 3. новембра 1942. године, и коначно одведен 5. новембра 1942. године у интернацију.²⁴ За време одуства из логора на Бањици налазио се у Ратничком дому, главном центру Гестапоа за Балкан, где је саслушаван и мучен. Капетан Хајнрих Брант, као вођа одсека за борбу против организације Драже Михаиловића, одлучио је да се пошаље на тежак присилни рад у концентрациони логор Маутхаузен. На пратећим документима интернираца у овај логор, стајало је: „Повратак непожељан“ (Rückkehr unerwünscht). Сваки заточеник који је доспео у Маутхаузен бивао је отписан од SS и Гестапоа.

Са великом групом припадника ЈВУО интерниран је у овај логор смрти 5. новембра 1942. године, а транспорт је стигао 9. новембра исте године. Добио је логорску ознаку „КЛМ-Ј-14.124“.²⁵ У истом логору је страдао 10. децембра 1942. године. Убијен је и спаљен у крематоријуму као тежак болесник.²⁶

22 Архив Југославије, фонд Ратна штета (1941-1945), фасцикла 5, инвентарни број 1001, предмет Боровоја Николића, припадника организације Д.М у Рибарској Бањи, с. 10-15.

23 Мирослав М. Миловановић, Немачки концентрациони логор на Црвеном крсту у Нишу и стрељања на Бубњу, Ниш-Београд, 1983, 198. У немачком извештају стоји: 09.09.42: In Nisch dtisch pol-offiz tot – 50 kommunisten erschossen (ВА, Немачка архива, к. 41, регистарски број документа 1/700).

24 Logor Banjica–logoraši (knjige zatočenika koncentracionog logora Beograd-Banjica 1941-1944), knjiga 1, Beograd, 2009, 469.

25 Miodrag Milić, Jugosloveni u koncentracionom logoru Mauthausen, Beograd, 1992, 66, 430.

26 З. Стевановић, Н. Прокић, А. Динчић, н.д., 92-93.

Упис у протоколу умрлих извршен је на основу извода умрлих, матичног уреда II Маутхаузен, бр. 7917/1942. од 22. марта 1943. године, држава Немачка. У истом извештају стоји да је умро у 23 сата и 10 минута.²⁷

Тако је злогласни нацистички концентрациони логор Маутхаузен поред хиљада других слободара и антифашиста однео и мајора Добривоја Маринковића, који је поделио судбину свога оца, страдајући за крст часни и слободу златну од непријатеља српског народа. Нацисти су убили учесника четири рата, осведоченог антифашисту, првог организатора покрета отпора непоразене Југословенске војске (четника) против окупатора у овим крајевима, који је позивао народ у свету борбу под јединственим слоганом „За Краља и Отаџбину“.

ФОТОГРАФИЈЕ

1. <i>Алгебра</i> 2. <i>Геометрия</i> 3. <i>Арифметика</i> 4. <i>Логика</i> 5. <i>Философия</i> 6. <i>История</i> 7. <i>Литература</i> 8. <i>Музыка</i> 9. <i>Танцы</i> 10. <i>Спорт</i> 11. <i>Искусство</i> 12. <i>Наука</i>		1. <i>Алгебра</i> 2. <i>Геометрия</i> 3. <i>Арифметика</i> 4. <i>Логика</i> 5. <i>Философия</i> 6. <i>История</i> 7. <i>Литература</i> 8. <i>Музыка</i> 9. <i>Танцы</i> 10. <i>Спорт</i> 11. <i>Искусство</i> 12. <i>Наука</i>
---	--	---

1. Препис крштенице Добривоја Маринковића

августа 1930-г. Теодор

2. Добривоје Маринковић 1930. године

3. Млади учитељ Добривоје Маринковић у Горњем Адровцу
(означен)

4. Добривоје Маринковић као учитељ 1936. године

5. Резервни коњички мајор Добривоје Маринковић
као командант Горског штаба XII
у Рибарској Бањи, септембар 1941. године

6. Зграда Ратничког дома у Београду, где се налазио центар Гестапоа за Балкан и где је мајор Добривоје Маринковић саслушаван и мучен од 8. септембра до 3. новембра 1942. године.

5.p. 19/1983-
61, 62

Sterbeurkunde

(Standesamt Mauthausen II ----- Nr. 7917/1943
 Der Lehrer Dobrivoje Marinkovic, -
 ----- orthodox -----
 wohnhaft in Trnjane, Kreis Morawski, Bezirk Niski -
 ist am 10. Dezember 1942- um 23 Uhr 10 Minuten
 in Mauthausen ----- verstorben.
 Der Verstorbene war geboren am 25. Oktober 1889 -
 in Trnjane -----
 (Standesamt ----- Nr. -----)
 Vater: Petar Marinkovic, -----
 verstorben. -----
 Mutter: Leposawa Marinkovic, geborene Marinkovic.
 verstorben. -----
 Der Verstorbene war ----- verheiratet geschieden. -

 Mauthausen den 22. März 1943

Der Standesbeamte
 In Vertretung: *[Signature]*

(Siegel)

C 251, C 252 Sterbeurkunde (mit Elternangabe bzw. ohne Elternangabe).
 Verlag für Standesamtswesen G. m. b. H., Berlin SW 61, Glitschauer Str. 109.
 A. W. 3. C/10/95 Nachdruck verboten!

C 251 C 252

7. Званични немачки извештај о смрти Добривоја Маринковића у Маутхаузену

Dr. BOGDAN NOVKOVIC

STALNI SUDSKI TUMAC
FRANCOZSKOG, ENGLJSKOG I NEMAČKOG
BEOGRAD, Jakićeva ul. 11
Tel. 630-062

/ Prevod sa nemačkog na srpskohrvatski
jezik/

Matični ured Mauthausen II - - - - - Br. 7917/1942

Ukitalj Dobrivoje Marinković - - - - -

pravoslavne vere

sa stanom u Trnjane, okrug Moravski, žez Niški

je dana 10 decembra 1942 u 23 sata i 10 minuta u Mauthausenu
preminuo.

Premинуli je rođjen 23 oktobra 1889 u Trnjane.

Otac: Petar Marinković - - - - - pokojni

Majka : Leposava Marinković rođjena Marinković pokojna.

Premинуli je bio razveden.

Mauthausen 22 marta 1943

Matičar
u zameni : potpis nešitak

Mesto pečata Matičnog
ureda Mauthausen

Potvrđujem da ovaj prevod u potpunosti odgovara
svome izvorniku sastavljenom na nemačkom jeziku.

Beograd 23. avgusta 1943
br 29/179

Dr. BOGDAN NOVKOVIC

STALNI SUDSKI TUMAC
FRANCOZSKOG, ENGLJSKOG I NEMAČKOG
BEOGRAD, Jakićeva ul. 11
Tel. 630-062

sviljen rešenjem Republičkog sekretara
pravosuđa i opštu upravu br. 9122/55

*Убине извјештаја у Матичну уписи за Мисао
Трпачице на евој. 36- мави 8. 19-
Трпачице на евој. 36- мави 8. 19-
За 1889. год. евој. 36- мави 8. 19-*

8. Превод немачког извештаја о смрти Добривоја
Маринковића у Маутхаузену

**Наш мили и никад непрежа-
љени тата**

Добривоје

П. Маринковић

**учитељ,
рез. коњички мајор
преминуо је 10 децембра 1942 г.
у Маутхаузену.**

**Ожалошћена породица
84300, 1-1**

9. Читуља мајору Добривоју Маринковићу која је изашла у листу „Ново Време“, 20. децембра 1942. године

Архивски извори

Историјски архив града Београда

-Logor Banjica–logoraši (knjige zatočenika koncentracionog logora Beograd-Banjica (1941-1944), knjige 1-2, Beograd, 2009.

Војни Архив

- Четничка архива
- Недићева архива
- Немачка архива

Архив Југославије

-Фонд Ратна штета (1941-1945)

Приватна архива

-Писмена изјава Братислава Стевановића из Синсинатија (САД) добијена од господина Николе Пашића из Канаде (2010).

-Фотографије и документа добијени од госпође Биљане Милашиновић из Београда (2009).

Часописи, новине и штампа

- Преглед Црквене епархије Нишке, октобар 1932.

Литература

1. Мр Калабић Радован, Равногорска историја, „Еуро“, Београд, 1992.
2. Milić Miodrag, Jugosloveni u koncentracionom logoru Mauthauzen, „Institut za savremenu istoriju“, Beograd, 1992.
3. Миловановић М. Мирослав, Немачки концентрациони логор на Црвеном крсту у Нишу и стрељања на Бубњу, „Институт за савремену историју-Општински одбор Субнор Ниша-ИРО-Народна Књига“, Ниш-Београд, 1983.
4. Перунички Бранко, Алексинац и околина, Београд, 1978.
5. Стевановић М. Богдан-Ратко, На Јастрепцу (забелешке из 1941-1944. године), „Графичко предузеће Србија“, Београд, 1969.
6. Стевановић Зоран, Прокић Небојша, Динчић Александар, Делиградски корпус Југословенске војске у отаџбини на фотографијама и документима (допуна првог издања), „Центар за културу и уметност“, Алексинац, 2011.

МЛАДОСТ И ТРИ РАТА	3
НЕПРЕДАТИ КРАЉЕВСКИ ОФИЦИР	5
ЗАРОБЉАВАЊЕ У БОЉЕВЦУ	8
ИЗМЕЂУ ЖИВОТА И СМРТИ	11
ПОВРАТАК НЕПОЖЕЉАН	12
ФОТОГРАФИЈЕ	13
ИЗВОРИ И ЛИТЕРАТУРА	19